

Arrest

nr. 241 664 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. GHYMERS
Livornostraat 45
1050 ELSENE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 maart 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat UNGER, die loco advocaat C. GHYMERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 december 2017 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) in.

Op 19 juni 2018 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. De verzoekende partij diende een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring in tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing. De beslissing van 19 juni 2018 werd echter op 14 maart 2019 ingetrokken, waarna het beroep werd verworpen bij arrest nr. 221 496 van 21 mei 2019.

De aanvraag van 1 december 2019, in de bestreden beslissing echter verkeerdelijk de aanvraag van 19 juni 2018 genoemd, werd vervolgens op 10 maart 2020 onontvankelijk verklaard door de verwerende partij. Tevens werd op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd aan de verzoekende partij.

Beide beslissingen vormen de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

*“nieuwe beslissing na intrekken onontvankelijke beslissing d.d. 19.06.2018, ingetrokken op 14.03.2019
Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.06.2018 werd ingediend door :*

A.D.M., G. (...)

nationaliteit: Brazilië

geboren te Goiania op (...).1999

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij zich in een buitengewone omstandigheid zou bevinden, daar hij als 17-jarige jongen, samen met zijn moeder naar België is gekomen en hij als minderjarig verplicht was zijn moeder te volgen is lovenswaardig maar kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Op 31.08.2015 diende zijn moeder voor haar en als wettelijke vertegenwoordiger van haar zoon een aanvraag 9bis in. Deze aanvraag werd op 10.08.2016 geweigerd, mevrouw N.P.Q. (...) werd samen met betrokkene in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene samen met zijn moeder in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende samen met zijn moeder alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beweert eveneens dat hij totaal geen contact meer zou hebben met zijn vader en diens familie. Hij vreest voor de reactie van zijn vader en diens familie betreffende zijn homoseksualiteit. Betrokkene beweert ook schrik te hebben voor represailles door zijn vader bij een terugkeer, (hij legt een verklaring voor van CC. (...), Directrice van het SAS). Doch dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid het voorgelegd document is maar een bewering en is geen officieel documenten uit het land van herkomst waaruit blijkt dat betrokkene effectief verstoten zou worden door zijn familie. Bovendien wordt betrokkene niet gevraagd om bij zijn vader of diens familie te gaan wonen. Betrokkene dient echter wel de nodige stappen te ondernemen om zich in regel te stellen met de Vreemdelingenwetgeving.

Betrokkene haalt aan dat hij meer dan een jaar een relatie heeft met de heer G.E. (...), hij financieel ten laste is van zijn partner. Doch deze elementen kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen. Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor

zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Betrokkene haalt ook aan dat hij niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor de beslissing en laksheid van zijn moeder. (legt een attest voor van Serviece de l' Aide à la Jeunesse). Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene is op 19.04.2017 meerderjarig geworden en is hij zelf verantwoordelijk voor de beslissing die hij neemt. Hij kan alsnog de nodige stappen ondernemen om zich in regel te stellen met de Vreemdelingenwetgeving.

Het feit dat betrokkene hier naar school gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichte scholing van betrokkene vond steeds plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder van betrokkene is die de belangen van betrokkene heeft geschaad door zich te nestelen in onregelmatig verblijf. Bovendien is betrokkene door zijn meerderjarigheid nu niet langer school- en/of leerplichtig. Betrokkene staft zijn scholing met een verklaring van het SAS en beweert hij zijn opleiding niet kan onderbreken doch Indien betrokkene hier in België zijn studies wil verderzetten dient hij hiertoe nodige visum via de geijkte weg aan te vragen."

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

Naam, voornaam: A.D.M., G. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene legt geen bewijzen voor sedert wanneer hij het Schengengrondgebied heeft betreden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet. Daarnaast voert de verzoekende partij ook nog aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

"In rechte Het artikel 9bis. §1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat: in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die « rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine », en de RvS verder benadrukt dat het is niet hetzelfde is als « force majeure » (RvS, arrest n° 88.076 van 20 juni 2000). Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen. Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, "de motivering in de beslissing zelfde juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze ". Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn. De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch

“geen vrijbrief voor een willekeurige onredelijke beslissing’. De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid . De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn’. De omvang van motiveringsplicht is verbonden met de omvang van de discretionaire bevoegdheid. De motiveringsplicht voor de beoordelingen van de “buitengewone omstandigheden” is bij gevolg versterkt . Het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij moet rekening houden met het familieleven: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In casu

Eerst onderdeel: schending van de motiveringsplicht en van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet
De wederpartij voert als argument aan dat verzoeker en zijn moeder geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat zij op 10 augustus 2016 hebben ontvangen. Deze redenering is echter onjuist, aangezien verzoekster destijds minderjarig was. Hij kon daarom het land niet verlaten zonder toestemming van zijn moeder. Verzoeker stelt dat hij op juridische vlak het land niet kon verlaten, zelf als hij het voorwerp maakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, door het feit dat hij minderjarig was en het land niet alleen mocht verlaten. Aangezien zijn moeder niet naar Brazilië wilde terugkeren, kon hij haar niet dwingen dit te doen. Hij kan dus op geen enkele manier worden verweten dat hij deze beslissing niet heeft uitgevoerd terwijl hij dat als minderjarige niet had kunnen doen. Het feit dat de aanvrager reeds lang op het grondgebied aanwezig is, moet als een uitzonderlijke omstandigheid worden beschouwd. Het feit dat hij naar België komt en het bevel om het grondgebied te verlaten niet opvolgt, is de keuze van zijn moeder en kan haar niet worden verweten. Toen hij meerderjarig was, woonde hij al twee jaar in België, had hij er een sociaal leven opgebouwd, studeerde er en had hij vooral contact met Meneer Guy Everaerts, die nog steeds zijn levenspartner is. Met betrekking tot de integratie en priveleven van verzoeker Indien de verwerende partij de motieven van zijn motieven niet moet uitleggen, moet de motivering van de beslissing afdoend zijn, dat wil zeggen duidelijk en niet tegenstrijdig. De motivering in in casu is noch duidelijk, noch begrijpelijk, noch volledig. Aanwijzen dat de eiser ondertussen meerderjarig is geworden antwoordt niet aan de ontwikkelingen van de aanvraag tot verblijf dat stelt dat de integratie van de eiser in België en zijn affectieve relatie met een Belgische staatsburger, zich ontwikkelde in België terwijl hij in illegaal verblijf was, maar dat dit illegaal verblijf geen bewuste keuze was. Dit was het gevolg van een verplichting, als kind, om zijn moeder te volgen. De motivering van de bestreden beslissing laat niet toe te begrijpen waarom dit element geen buitengewone omstandigheid zou kunnen vormen. De motivering is bijgevolg niet afdoend. De beslissing stelt verder, betreffende de scholing van de eiser, dat die verplichte scholing steeds in illegaal verblijf heeft plaatsgevonden, dat de moeder van de eiser zou deze zijn die de eiser zou hebben geschaad. Verwerende partij betwist bijgevolg niet dat de eiser beschikt over een privéleven, heeft een verplicht scholing gevolgd en zich geïntegreerd. Noch bestrijdt de beslissing dat deze elementen ontwikkeld in illegaal verblijf, niet zijn schuld is, zodat het principe nullum potest su tun proprium turpitudinem allegans niet van toepassing is. Verwerende partij moest bijgevolg analyseren of dit element als een buitengewone omstandigheden zou kunnen beschouwd zijn, zonder gewoon verwijzen naar het feit dat de eiser in illegaal verblijf was. Verwerende partij stelt bovendien dat een tijdelijke scheiding met zijn partner geen “ernstige of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”. Dit element miskent het artikel 9bis. Dit geeft een verkeerde en restrictieve interpretatie van de draagwijdte van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel vereist, maar wel buitengewone omstandigheden, die zijn door de RvS gedefinieerd als omstandigheden die « rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine » De bestreden beslissing miskent bijgevolg de draagwijdte van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet, evenals de motiveringsplicht. Met betrekking tot het feit dat de eiser effectief geen contact meer heeft met zijn familie in zijn herkomstland heeft, is de tegenpartij van mening dat dit niet vaststaat.

(...)

De tegenpartij verwijt verzoeker dat hij laks is geweest met betrekking tot zijn verblijfsstatus.

Verzoeker heeft in december 2017 een aanvraag 9bis ingediend, zeven maanden na het bereiken van zijn meerderjarigheid. Sindsdien is dit verzoek bij beslissing van 19 juni 2018, waarvan op 6 februari 2019 kennis is gegeven, niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeker heeft een beroep ingesteld, waarna de tegenpartij haar beslissing heeft ingetrokken. Op 10 maart 2020, dus meer dan twee jaar na zijn verzoek, werd een nieuw besluit genomen. Tegen deze beslissing stelt verzoeker de onderhavige beroep in. Verzoekster kan niet worden verweten dat zij laks is geweest. Hij probeerde zijn status te regulariseren kort nadat hij volwassen was geworden.

(...).”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker voert de schending aan van:

de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet De terugkeerrichtlijn

Administratieve beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald proportionaliteitsbeginsel, rechtzekerheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel,...

Kennelijke appreciatiefout - Artikel 8 EVRM

Artikelen 1317, 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motieven aan op grond waarvan ze zijn genomen.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, en naar de feitelijke rechtsgrond ervan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker betwist dat de motieven afdoende zijn.

In antwoord op verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. Verweerder beklemtoont dat het loutere feit dat verzoekende partij meent dat zij volledig voldoet aan de voorwaarden om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden, uiteraard geenszins volstaat om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing van 10.03.2020 valt onder meer het volgende te lezen:

“ De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij zich in een buitengewone omstandigheid zou bevinden, daar hij als 17-jarige jongen, samen met zijn moeder naar België is gekomen en hij als minderjarig verplicht was zijn moeder te volgen is lovenswaardig maar kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Op 31.08.2015 diende zijn moeder voor haaren als wettelijke vertegenwoordiger van haar zoon een aanvraag 9bis in. Deze aanvraag werd op 10.08.2016 geweigerd, mevrouw N.P.Q. (...) werd samen met betrokkene in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene samen met zijn moeder in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende samen met zijn moeder alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beweert eveneens dat hij totaal geen contact meer zou hebben met zijn vader en diens familie. Hij vreest voor de reactie van zijn vader en diens familie betreffende zijn homoseksualiteit. Betrokkene beweert ook schrik te hebben voor represailles door zijn vader bij een terugkeer, (hij legt een verklaring voor van C.C. (...), Directrice van het SAS). Doch dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid het voorgelegd document is maar een bewering en is geen

officieel documenten uit het land van herkomst waaruit blijkt dat betrokkene effectief verstoten zou worden door zijn familie.

Bovendien wordt betrokkene niet gevraagd om bij zijn vader of diens familie te gaan wonen. Betrokkene dient echter wel de nodige stappen te ondernemen om zich in regel te stellen met de Vreemdelingenwetgeving.

Betrokkene haalt ook aan dat hij niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor de beslissing en laksheid van zijn moeder, (legt een attest voor van Service de l'Aide à la Jeunesse). Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene is op 19.04.2017 meerderjarig geworden en is hij zelf verantwoordelijk voor de beslissing die hij neemt. Hij kan alsnog de nodige stappen ondernemen om zich in regel te stellen met de Vreemdelingenwetgeving.

Het feit dat betrokkene hier naar school gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichte scholing van betrokkene vond steeds plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder van betrokkene is die de belangen van betrokkene heeft geschaad door zich te nestelen in onregelmatig verblijf. Bovendien is betrokkene door zijn meerderjarigheid nu niet langer school- en/of leerplichtig. Betrokkene staft zijn scholing met een verklaring van het SAS en beweert hij zijn opleiding niet kan onderbreken doch Indien betrokkene hier in België zijn studies wil verderzetten dient hij hiertoe nodige visum via de geijkte weg aan te vragen. “

Met haar kritiek toont verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke manier zouden tot stand zijn gekomen.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, kan worden opgemerkt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 02.02.2007; R.v.St., nr. 154.954, 14.02.2006).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie o.m. R.v.V., nr. 2085, 28.09.2007).

Betreffende de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de verwerende partij op dat dit beginsel uw Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het redelijkheidsbeginsel staat uw Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker in het geheel de motieven van de bestreden beslissingen niet betwist, die eveneens steun vinden in het administratief dossier. Bijgevolg kan de Uw Raad de beslissing niet onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel vinden. De gemachtigde is bij zijn beoordeling uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, hij heeft die correct beoordeeld en is op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit gekomen.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In antwoord op de door de verzoekende partij geponeerde schending van art. 8 EVRM, laat de verwerende partij geldendat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft

herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, §43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, §43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

In concreto toont betrokkene onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent onder meer:

“Betrokkene haalt aan dat hij meer dan een jaar een relatie heeft met de heer Guy Everaerts, hij financieel ten laste is van zijn partner. Doch deze elementen kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen. Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. ”

Dienaangaande weze het benadrukt dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Bovendien is verwerende partij daarenboven van oordeel dat indien voorafgaand aan of samen met het nemen van het bestreden bevel een beoordeling is gemaakt over de ingediende aanvragen van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwetgeving, de vreemdeling in kwestie niet aantoont welk belang hij heeft bij het hernemen van de motivering uit die beslissing(en) in het BGV.

Er wordt in dit geval immers vastgesteld dat voormelde beslissing(en) volgend op de aanvragen van machtiging tot verblijf ter kennis is/zijn gebracht en dat de betrokken vreemdeling de mogelijkheid heeft benut om beroep in te stellen.

Er is op deze wijze gewacht met de afgifte van het bevel tot werd beslist over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Verzoekende partij toont geenszins aan dat de gemachtigde een onredelijke of onzorgvuldige beslissing zou hebben genomen en de bestreden beslissing door onwettigheid zou zijn aangetast.

De aangevoerde middelen kunnen niet worden aangenomen

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen.

Verzoekende partij maakt de aangevoerde schendingen niet aannemelijk.”

2.3. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verwerende partij oordeelde in voorliggende zaak dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag om met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onder meer aanvoerde dat het voor haar zeer moeilijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post omdat zij, doordat zij als minderjarige haar moeder volgde, reeds meerdere jaren ononderbroken in België verblijft en hier een leven heeft opgebouwd, terwijl zij geen enkele band meer heeft met haar land van herkomst, namelijk Brazilië. Zij benadrukt dat zij niet kan verantwoordelijk worden gesteld voor de beslissingen en de laksheid van haar moeder wat haar verblijf in België betreft. Zij wijst meermaals op haar jonge leeftijd en verduidelijkt dat de relatie met haar moeder problematisch is, dat zij door haar werd buitengezet, dat zij een dossier heeft bij “de dienst voor hulp aan de jeugd” en dat de houding van haar moeder tot vertraging heeft geleid in haar dossier.

De verwerende partij antwoordt hierop in de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkene verklaart dat hij zich in een buitengewone omstandigheid zou bevinden, daar hij als 17-jarige jongen, samen met zijn moeder naar België is gekomen en hij als minderjarig verplicht was zijn moeder te volgen is lovenswaardig maar kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Op 31.08.2015 diende zijn moeder voor haar en als wettelijke vertegenwoordiger van haar zoon een aanvraag 9bis in. Deze aanvraag werd op 10.08.2016 geweigerd, mevrouw N.P.Q. (...) werd samen met betrokkene in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene samen met zijn moeder in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende samen met zijn moeder alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”

en

“Betrokkene haalt ook aan dat hij niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor de beslissing en laksheid van zijn moeder. (legt een attest voor van Serviece de l' Aide à la Jeunesse). Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene is op 19.04.2017 meerderjarig geworden en is hij zelf verantwoordelijk voor de beslissing die hij neemt. Hij kan alsnog de nodige stappen ondernemen om zich in regel te stellen met de Vreemdelingenwetgeving.”

De verzoekende partij kan worden gevolgd in haar betoog dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat het lang verblijf in België geen buitengewone omstandigheid is omdat haar moeder de keuze heeft gemaakt om zich in illegaal verblijf te nestelen en het dus haar verantwoordelijkheid is dat de belangen van de verzoekende partij worden geschaad. De verzoekende partij merkt correct op dat zijzelf hierin geen verantwoordelijkheid draagt, waar zij op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag nog maar recent meerderjarig was geworden. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing oordeelt *“Betrokkene is op 19.04.2017 meerderjarig geworden en is hij zelf verantwoordelijk voor de beslissing die hij neemt. Hij kan alsnog de nodige stappen ondernemen om zich in regel te stellen met de Vreemdelingenwetgeving.”* lijkt zij er aan voorbij te gaan dat de verzoekende partij op 1 december 2017, dus in het jaar waarin zij meerderjarig is geworden, wel degelijk stappen heeft ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren. Meer bepaald diende zij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in die heeft geleid tot de bestreden beslissing. Uit de historiek van het dossier blijkt dat de verzoekende partij op 1 december 2017, en niet op 19 juni 2018 zoals in de bestreden beslissing foutief wordt vermeld, in eigen naam een aanvraag tot regularisatie heeft ingediend. Op 19 juni 2018 werd deze aanvraag voor het eerst onontvankelijk verklaard. De verzoekende partij diende een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring in tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing. De beslissing van 19 juni 2018 werd echter op 14 maart 2019 ingetrokken, waarna het beroep werd verworpen bij arrest nr. 221 496 van 21 mei 2019. Vervolgens werd de bestreden beslissing genomen. Het kan niet aan de verzoekende partij worden verweten dat de aanvraag van 1 december 2017 pas op 10 maart 2020 onontvankelijk werd verklaard.

De enkele reden waarom de verwerende partij de aangehaalde problemen inzake het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid is omdat deze de verantwoordelijkheid zijn van de moeder van de verzoekende partij en omdat de verzoekende partij zelf geen stappen zou hebben ondernomen om zich in regel te stellen met de vreemdelingenwetgeving, niet omdat deze het niet bijzonder moeilijk of onmogelijk maken om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Dit laatste is nochtans het enige criterium aan de hand waarvan de ontvankelijkheid van de aanvraag dient te worden beoordeeld.

Een dergelijk standpunt is kennelijk onredelijk en niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt niet dat situaties die het gevolg zijn van het handelen van de ouders van een vreemdeling tijdens diens minderjarigheid geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de verwerende partij bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het optreden van de ouders tijdens de minderjarigheid van de betrokkene.

Het gegeven dat verzoekers ouders aan de basis liggen van of “verantwoordelijk zijn” voor het feit dat zij reeds meerdere jaren in het Rijk verblijft, doet geen afbreuk aan het gegeven dat *in se* niet wordt betwist

dat zij al die tijd in België verblijft en laat niet toe te begrijpen waarom deze feiten dan geen belangrijke hinderpaal zouden kunnen vormen of het voor de verzoekende partij zelfs onmogelijk zouden kunnen maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure in te dienen.

In de nota met opmerkingen laat de verwerende partij na in te gaan op dit door de verzoekende partij aangehaalde gegronde argument.

Een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet wordt aangetoond wat de eerste bestreden beslissing betreft.

Specifiek wat de tweede bestreden beslissing betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad verder op rechtspraak van de Raad van State dat artikel 62 van de vreemdelingenwet, dat ook door de verzoekende partij wordt ingeroepen, het bestuur oplegt om alle (relevante) omstandigheden van het geval in rekening te brengen, waaronder de buitengewone omstandigheden zoals ingeroepen in een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet voorafgaand aan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 1 oktober 2009, nr. 196.577; RvS 3 december 2009, nr. 198.507). Nu er grond is tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, en waar deze beslissing als gevolg van de nietigverklaring ervan niet langer voorhanden is in het rechtsverkeer, blijkt niet dat dit is gebeurd.

Uit de handelwijze van de verwerende partij blijkt ook dat zij bij haar besluitvorming heeft gewacht op de afhandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet alvorens over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij heeft het dus zelf nuttig en nodig geacht om de bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan aldus een feitelijke samenhang worden vastgesteld. Gelet op het feit dat hiervoor is gebleken dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, moet derhalve ook het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel, of van het overige middel, dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 maart 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C.VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU